

Ötödik vers

ÚGY KEZDTEM ITT MÉGIS

Szülessen benned oly naggyá, oly hatalmassá a lélek, mint amilyen nagy és hatalmas Te benned az összeomlás. Csúcsára, hogy fölkerültél az Ararátnak, és lettél örök időkre mostoha fia a szemérmetlen halhatatlanságnak, hol ellened úsznak a folyamok is; tekerőznek nyakad köré, mint a piszkos kígyók, akik halált hozó tarajukban hordozzák az elérhetetlen békességet, a szakadékba taszított szarvasok álmatlanságát, mert galambjaidnak szétlőtték a szárnyát: harmadjára megvonták, betiltották az olajágat; Isten Békéje mint a sarokba vetett sóbálvány mereng maga elé, vagy kering és ébredésről álmodik, mint egy kiégett úrhajó.

Úgy kezdtem itt és kezdem naponta a verset, ahogyan kapom marokra a bal-tát. Szónék inkább selyemuszályt vagy andalog-nék mint egy hibbant zongorista, ki önnön futamaitól tejfehéren elcsöpög, és buja fák alatt sottognám nevét Imeonnak, ahogyan sottogja rezgő bokrok mögött minden nő nevét a rozoga-agyú parkőr, aki ágyékából hipó illatot liheg, mert a pávák, ezek a gögös dísz-lotyók rettegnek itt a vértől; fölkapják fejüket minden durva szóra, ki pedig dühét köpi a hóra, elalszik, mint a sápadt lilium.

Úgy kezdtem itt és kezdem naponta a verset, ahogyan nyüvi bocskorát a medve. Mennék inkább katonának; kábán butító gépfegyvereket zsírozni, vagy tiszta tantermek okos csöndjében követni tisztem pálcáját, fokozott szívveréssel lesni, mikor robban határainkon túl a térkép. Mert dicsőségemet vizalatti tankok örzik. Kenyerem felét lövedékké gyúrnak a gyarak és a nő, ki naponta lebomlik rólam, iskolába — küretre jár, és nem mulasztja el a honvédelem órát.

Úgy kezdtem itt és kezdem naponta a verset, ahogyan él bennem az ember: Méreggel itatja gyomorfalán a gennyes szegfűt. Igazat akar, de po-

*hara mélyén vert hadakon kívül nem lel egyebet:
Dalokba fog Tiszáról Dunáról — úgy okádja végig
az országutakat, miképpen okádtak egykor Maraton-
nál a bukdácsoló boldogtalanok. Mert hihetetlenül
feltámadt bennem a kétség: Nem látom sem apámat,
sem anyámat; tanítóm szava sem több már hitvány
garasnál és sejlik bennem a titok, hiába
nyitok szememre országnyi rést, mint ólom-köd le-
mez, dörrenve zuhan pillám elé a horizont.*

*Úgy kezd-
tem itt mégis és kezdem naponta a verset, ahogyan
öleli asszonyát a férfi. Menekülő népek vonul-
nak így. Izzik, porzik nyomukban a síkság. De
ha tejfehérté lesz a hold, és a szerelemben hagy-
nak időt szusszanásnyit, véget ér a hadak útja:
úgy száll le rájuk hűvösen a hó, mint keseredett
holtakra az iszonyatos lepedő. Mert ismerem én a
Várost. És nincsen hozzá bizodalمام; nem kell
sziréna nékem, hogy agyamból kipattanjon a féle-
lem: Tudom, nagyon tudom — elpusztulunk mi itten
fegyver nélkül is.*

*Szülessen mégis Tebenned oly
nagygyá, oly hatalmassá a lélek, mint amilyen nagy
és hatalmas benned az összeomlás.*

Négyezer éve

*Nincs még bársony idő,
és a holdudvar a szerelmesek
gyülekező helye:
Halottak találkozásait idézik
a frissen omlott hegygerincek,
itt borulnak el a vadvirágok
és itt kapnak szívrohamot a riadt-
szemű nefelejcssek —
s mert forgószelet tanakodnak
az összecsókolódzó gyülekezők,
a pusztaság fölött
sisakba öltözik a Nap
s a vihardalok elderülnek rögtön.*

*Emlékezz a porba fekvő
templomokra, a száműzött*

*robinzonpapokra, hol szivarmáglyán
illanó messiások kardalát
zokogja minden kocsmá.*

*Csizmája van a hatalomnak.
Csizmákkal verik a dobot.
Piramis-idők emelkednek a távoli
éjszakából
s mire a Nílus áradása
véggépp betetőzne,
fejekre lép a győzhetetlen
farkas arcú Úr.*

NAGY GÁSPÁR

Hő-tan

*Hozzám simult fagyponton
tüli állások mögött amikor
már a hőség könnyedén össze-
keverhető a hűséggel
úgy hozzám simult hogy
bőröm hét-rétegével elszállt
.....
és szétpárologtak a hadi-
jelentésekre zuhant tábornoki*

*könnyek mert szívünk az üstben
forrponton is óraként ketyeg
nem jelölve már semmilyen időt
csak a hús fagy és fő meg
amit ez az éj készül lerobbantani
a csontok fehérülő alkonyáról
és az éjszaka sötét zászlait
a normálisra tervezett langyos
szél reggellé fakítja — — —*

Nyelv-tan

*Atdöcög Ázsián Európán
a szamaraskordé és tomboló
orrhangon i á z villanó küllők-
betört behódolt behúzott
nyakú és leginkább modern
vonalú írástudókra akik pl.
a szárítókötélre aggatott*